

(Bu məktublar Qarabağda və bütün müharibələrdə həlak olan körpələrə iftah olunur)

“Hamıdan çox uşaqları sevər müharibələr”

I
Qızım, görə bilmedim
mənə doğru yerini.
İndi rəsimlərin
Şəkil-şəkil iməkleyir divarında.

Qızım, başdaşın özündən uca,
məzarın səndən qoca.
sənse hələ də körpə...

Həbsxana köşəsində
qəfəs içindeki quş qədər azaddır
mənim sülh arzularım.

Qızım, bütün boş yelləncəklərdə
səni görürəm
görürəm buludsuz səmada bulud kimi,
qaranlıq gecədə günəş kimi.

Qızım, saçlarım darixir-
yolmağınçın, yanaqlarım çuxura dönüb
yerini doldurmağa-
o quyular totuş barmaqlarına həsrət
həyətim ayaq izlərinə möhtac.

Bilirom, uşaqlar ölmür,
böyüklərdən küsür,
küsür bu dünyadan
və eləcə ucur, gedir...

Bağışla,
Bağışla, sənə dəyən güllələri.
Qolundaki metal qırıntısına gülümsə-
bir çımdık bil, böyüklərdən hədiyyə.

II

Şeytanı daşlayır
nə qədər zəvvər
hara yoxa çıxır
atılan daşlar?
Bəlkə uşaqların başına düşür?!

“Allah, Allah” deyib
bu daş atanlar-
Kim idi axı?!
Bəlkə şeytan daşlayırdı Allahı.
atılan daşlardan
atılan uşaqlara
tikmək olardı xoşbəxtlik sarayını.

Sevməz şaxta babanı
burda uşaqlar.
Hədiyyəni torbasından yox,
tabutdan çıxarar.

oyuncaq yerinə
bayram gecəsi
Buxarıdan mərmi atar.

Əri cəbhədə olan
hamilə gelin
her an
gələ biləcək
qara xəbərin qorxusundan
uşaq salır.
analar uşaq yox,
şəhid doğur daha.

Oyuncaq silahlardan da
qorxur uşaqlar,
Birdən dilli açılar.
Allah da köməyə gəlmir,
canına qorxu düşüb körpələrin
bəlkə terroristlər
əsir götürüb onu da?

Hamıdan çox uşaqları sevər
müharibələr.
Kiminin alnından ,
Kiminin gözündən öpər.
Tanrı daha tez
sevdiklərini aparır deyirlər.
Allahın öpüşüdü
bəlkə elə bu gülələr?!

həyasızcasına təpiklər,-
gülələr döyməz qapını...
Anaların əlinənən alıb
beşiyi özü yellər
mərmilər...
Ağlayanda qidıqlayıb
guldürər körpələri...

III
Adı yaxın şərq
özü körpə arzularından uzaq
Çox uzaq.

Burda daş atar
Imperiya əsgərinə
daş atar uşaq.

Daşlar məktub alar
metal borucuqlardan.
ve beləcə uşaq oyunuya
aldadıb əsgərləri
yığıb gilzləri-
satar oyuncaq alar özünə...
... Bu qızçıqaz da

müharibələr”

cupulubarmaqlarıyla
qidıqlayıb
atasının məzarını.
Uşaq ağılı...
Yadında belə qalıb,
bəlkə güldürə bildi atasını...

Düşünmə qelbe gedən yolları,
O yol bəlkə elə özünsən.

Səni qışqanan göyərçinlər
həyətinizdən
ayaq izlərimi dənləyir.

Bezər cüt çarpayılıq təkkidən
Hayqırar:
“Daha göyə baxanda ulduzları yox,
səni görmək isteyirəm”.

Sənin Adəmin mənəm,
inanmirsən bax...
Qabırğamdağı yerinə...
Daha sənələ yaşıamaq yox,
səni yaşıamaq isteyirəm.

Düşmən ölkələr arasındakı
səngərə çeviriler
aramızdakı adamlar.
Atlantik və Aralıq kimi
qarışmağa qoymazlar.

Yalnız bir var
iki birin kölgəsidi.
nifret qəlbindəki boşluq,
sillə siğalın aqressiyasıdı.

Dünyanın ən qulaqbatırıcı səsdir
sevdiyin adamın sükütu.
Barmağındakı üzük də soğan kimi
dil açar gözlərində
xatirələr boğaza dırənmiş ülgüce çevirilər.

Nə fərqi var, Bakı
Ya da ki, Ərdəbil
indı sinəm bütöv Azərbaycandı,
Rahat qoy başını.
Vətənине...

Emin Piri